

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 317/2015
17.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Предрага Трифуновића, чланова већа, са саветником суда Весном Карановић, као записничарем, одлучујући по захтеву С.Ј. из Д., улица ..., кога заступа пуномоћник Д.О., адвокат из Д., ... Д., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда, Одељења у Крагујевцу I-1 У 14201/13 од 19.03.2015. године, уз учешће противне странке Жалбене комисије Владе Републике Србије у предмету понављања управног поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба тужиоца, С.Ј. из Д., поднета против закључка Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 112-01-238/2013-01 од 05.08.2013. године, којим је одбачен његов предлог за понављање поступка по решењу Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 112-01-681/09-01 од 04.11.2009. године.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом, због повреде закона и повреде правила поступка, подносилац наводи да је неоправдано остао нераспоређен, иако је испуњавао услове систематизованог радног места у погледу врсте и степена стручне спреме, радног искуства, положеног државног стручног испита, односно испуњавао је све прописане услове радног места начелника Одељења водопривредне инспекције, а на које радно место је касније на одређено време примљена Љ.А., што је наводио и у тужби. Ово посебно јер у време када је остао нераспоређен није било попуњено наведено радно место начелника Одељења водопривредне инспекције, систематизовано под бројем 384. новог Правилника из јула 2009. године, а за које је испуњавао све прописане услове. Позива се на пресуду Врховног суда Србије Рев 500/07 од 13.11.2008. године, на основу које сматра да се, у конкретном случају погрешно примењују одредбе члана 65. став 1. Закона о радним односима у државним органима, те одредбе члана 133. став 1, члана 134. и и члана 49. став 1. тачка 1. Закона о државним службеницима, због чега је решење од 04.11.2009. године, којим је остао нераспоређен незаконито, па погрешно налази Управни суд да је правилно, применом члана 246. став 2 Закона о општем управном поступку, тужени орган

одбацио његов предлог за понављање поступка по наведеном решењу од 04.11.2009. године. Истиче да је Управни суд учинио и повреду правила поступка, јер га није позвао да присуствује расправи иако је он то изричито тражио. Предлаже да суд захтев уважи те укине побијану пресуду и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка, Жалбена комисија Владе Републике Србије, није доставила одговор на захтев, али је доставила списе предмета управног поступка окончаног тужбом оспореним закључком.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде правилно је оспореним закључком одбачен предлог тужиоца за понављање поступка по решењу Жалбене комисије Владе број 112-01-681/09-01 од 04.11.2009. године. Ово из разлога што су, по оцени Управног суда, наводи предлога за понављање поступка већ раније неуспешно били истицани у жалбеном поступку и исти су у том поступку оцењени као неосновани, па је правилно тужени орган оспореним закључком одбацио предлог за понављање поступка, применом одредбе члана 246. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС" број 30/10).

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање садржано у оспореном закључку, због чега су и неосновани наводи тужбе да је у конкретном случају било неопходно одржати усмену јавну расправу. Ово посебно јер је Управни суд нашао да је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је тужбу одбио.

Цењени су и остали наводи захтева, који су истицани и у тужби и које је Управни суд правилно и потпуно оценио, а коју оцену прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, Врховни касациони је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 17.07.2015. године, Узп 317/2015

Записничар,

Председник већа – судија,

Весна Карановић,с.р.

Олга Ђуричић,с.р.